

Кой не е слушалъ за гурбетчиитѣ, за ония градинари, зидари, дърводѣлци, които заминаватъ за Румъния и Русия, за Унгария и Франция, за Австралия и Америка, да работятъ тамъ дълги години и да се върнатъ после съ пълни кесии съ пари и пълни торби съ разкази и приказки за далечнитѣ страни и живота въ тѣхъ? Но текатъ годинитѣ и заедно съ тѣхъ тече и се мѣни времето, мѣнятъ се странитѣ и хората въ тѣхъ. Животътъ не само у насъ стана труденъ и тежъкъ, такъвъ е той и въ всички други страни, и гурбетчиитѣ все по-малко ходятъ въ чужбина. Както сж тръгнали работитѣ, наскоро отъ гурбетчиликъ ще останатъ само разказитѣ и споменитѣ, а на гурбетчиитѣ ще останатъ само старитѣ паспорти по роднитѣ имъ полици.

Въ нашето село * * *, въ търновско, имаше единъ пенсиониранъ горски стражаръ, името му бѣше Пеню Горския, а синъ му се наричаше, споредъ баща си, Ради Горски. Учи-недоучи се Ради и се загуби отъ село, а следъ година чухме, че стигналъ чакъ въ Бразилия. Забравихме го следъ седемъ-осемъ години. Дори и споменитѣ за него почнаха да се заличаватъ. Но веднажъ азъ, зидарътъ Ботьо, дърводѣлецътъ Моню и писарътъ отъ общината Ганю седѣхме въ топлото кафене и си говорѣхме врѣли некипѣли, когато при насъ, като никога, приседна бай Пеню.

„Добъръ день, момчета. Имамъ едно писмо за васъ“. Синъ му Ради пишеше, че въ Бразилия, въ града Монтесъ Кларосъ, той станалъ фабрикантъ и искалъ